

Sikkerhet

Sikkerheten på et sted hvor jeg bare er gjest eller passasjer er ikke mitt ansvar.

Det er de der borte, eller de der oppe, eller de der inne som har ansvaret. Ansvaret for meg og min sikkerhet. Og ansvaret for de andre som befinner seg i samme område.

Det er de der inne som kan taes hvis noe går galt. Derfor behøver jeg ikke bry meg.

Rimer det?

Når noe går galt, det kan være en brann, en trafikkulykke, en klemt arm eller hva som helst, er det skaden på offeret som er det sørgelige. Det at en mann blir stilt ansvarlig og kanskje mister jobben betyr ingen ting. Det er selve skaden som er det viktige her.

Vi overlater elegant ansvaret til kanskje kun én mann. Dermed er ulykken gjerne ute hvis han svikter et øyeblikk. De fleste av oss gjør mange små feil hver dag. Vi småsvikter. Det er menneskelig, alle gjør det. Også de der borte, de der oppe og de der inne.

Hvis en eller to andre, som "ikke har noe med det", oppdager og reagerer på en skjebnesvanger småsvikt, vil ulykken i 99% av tilfellene, unngåes. Det er dette som betyr noe.

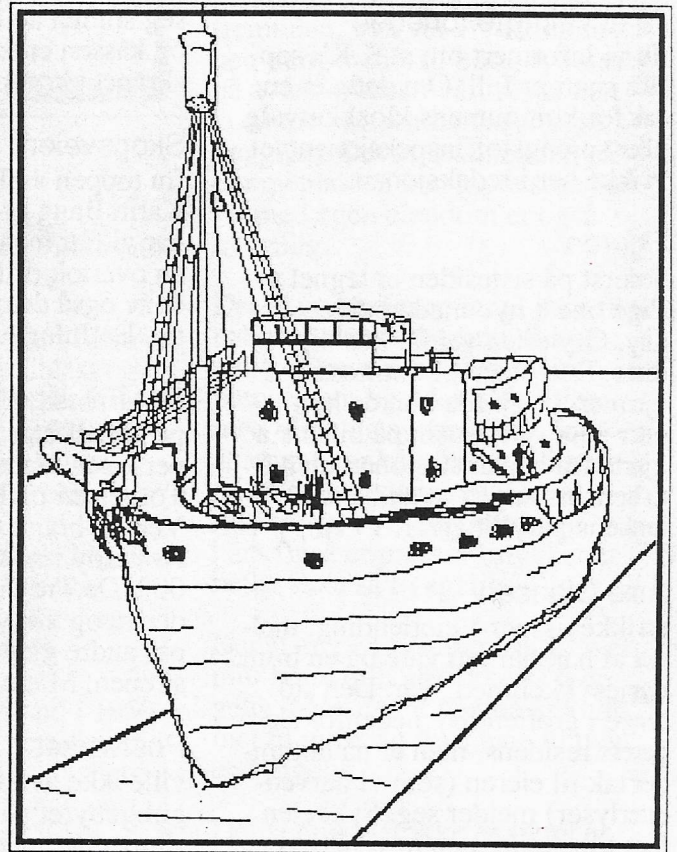
Det er som regel tilstrekkelig å snakke forsiktig til et tankeløst barn som de der inne ikke ser. Eller å si at dette bør det gjøres noe med, hvis fare for ulykke er til stede.

Et sikkerhetsnett har mange tråder. Har det bare én er det ubrukelig.

Derfor bør kanskje sikkerheten på det stedet hvor jeg er gjest, medtraffikant, eller underordnet også være mitt ansvar. Tenke sikkerhet, hele tiden. Men det gjelder også de der inne.

"Southern Actor"

Vi har stått på stormbrua og følt suset. Suset fra det store havet i sydisen, suset fra vinden og kulden. Kulden som biter i ørene. Båtens fart over havet, på jakt etter blåhval. Vi har fornemmet rykket i båten når skuddet gikk. Vi har ant musikken i den stramme linen når hvalen tok spenntak for å berge livet. Vi kjente det. Tror vi.

For båten lå i tørrdokk i Horten da vi var der. Tørt, stille, det var etter utskei. For et stakkert sekund ante vi noe, etterdønninger etter stor spenning og jegerens berusende instinkter. Båten er gammel og rusten etter mange år i annet land og annen fart. Mye av det originale utstyret er borte, noe nytt og fremmed er kommet til. Særlig rust, rust i store flak og byller. Fargene er også fremmede. Men stormbrua var der. Og ei tønne fra "Star", en annen hvalbåt. Spillet er der, mannskapslugarene, skytterlugaren, chiefens lugar, bestikken, nødrattet akterut, koøyene og så videre. Stort sett slik som vi tegnet båtene i skolen.

(Fortsettelse side 3)

Halvgamle nyheter og småplukk

Nye fergeruter

At Øybusser kommer med nye fergeruter er jo greit nok, men at kveldsfergene nå går tidligere enn før må bero på manglende vilje til å dekke vårt transportbehov eller en total mangel på fantasi.

Kveldsfergene går nå så tidlig at hverken jeg eller de korresponderende bussene rekker frem til tiden.

På et velmøte forleden

ble vi informert om at K.K.'s septikk snart er full. Om dette er en sak for kommunens kloakkutvalg eller sprengstoffspeksjonen vet vi ikke her i redaksjonen.

Figuren

nederst på sistesiden er tegnet av Page one's nye medarbeider, Gry. Gry er en veldig koselig jente. Den største bommert vi kjenner til, gjorde hun da hun etter å ha fylt bensin på bilen sin kjørte fra bensinstasjonen uten å ta bensinlangen ut av bensintankens påfyllingsrør. (red. 2)

Arne Clausen

en ikke ukjent Veierlending, melder at han har tatt vare på en brun damesykkel med gear. Den sto lenge i grøften like nedenfor ekteparets residens, men er nå tatt under tak til eieren (som vi herved etterlyser) melder seg. Sykkelen fåes tilbake mot en høvelig beskrivelse og en klem.

Holger Gårdholm (red. 2)

forteller at nå har Egil og han selv fått personsøkere. Hvis man nå trenger øyeblikkelig hjelp av en av dem kan man slå nummeret til brannvesenet på Nøtterøy på telefonen. Straks vil en hyggelig mann taste inn en kode som forteller Holger & Co. hva saken gjelder og hvem.

Slik vil begge kunne nås selv om de er i skogen eller ute på opp-

drag. Dette er et tiltak som gjør hverdagen lettere for oss her ute. Kommunen er med å finansiere de nye hjelpemidlene. Vi sier takk!

El-verkets

ansatte på Øya er nå ferdige med den nye transformatoren på Tangen. De tror det vil bli anledning til å bytte en transformator i Oslebakke også, men siden vil det bli linjerydding igjen. Det nærmer seg slutten av budsjettperioden, og kassen er som kjent mer enn skrapet i kommunen.

Skogsveien

fra toppen av Ragnvaldbakken til Karin Bang er ikke privat likevel, har vi fått melding om. Kommunen overtok driften og vedlikeholdet av også denne strekningen i sin tid. En Julegave.

Det Frivillige Brannvern

på Øya består i første rekke av tre personer, Harald Aas, Egil Torgersen og Holger Gårdholm. Ved en brann varsler vi først Nøtterøy brannvesen på tlf. 83 000. De Tre Frivillige blir varslet derfra og vil, ved behov, varsle oss andre gjennom bruk av sirenen. Måtte det aldri bli behov!

Postverket

ville ikke avkreve oss det nye girogebyret på 2 kroner. Dette slipper de, men i stedet på nasjonalforsamlingen at 80 millioner kroner skal spares inn et annet sted innen etaten. Vi venter med spenning på å få se hvor det blir.

Veienes Vokter

Holger Gårdholm har kjøpt ny traktor. Som vanlig ble det en Ford. Med 80 hestekrefter, lyd-dempet førerhus og mange hydrauliske funksjoner. Han fikk god innbyttepris for den gamle og slo derfor til. Traktoren er nesten som en bil i førerhuset, med tilt-

bart ratt, varme og radio/kassettspiller. Den veier 3,3 tonn.

Alker

eller rettere sagt, Lomvier er igjen ofte å se på fjorden. Forleden forvillet et eksemplar seg opp på land i sørbukten. Den må ha trasket hele veien opp til krysset ved Torger. Der fant E-verkets folk den ved en igjenfrosset vannpytt. I samarbeid med kommunen, her representert ved den kjente og kjære Holger Danske, ble den skyssset ned til fjorden hvor den igjen ble sjø satt.

Kan du

se ham for deg, en av naboene, der han sykler mot Vestgården og fergen tidlig, tidlig? Kan du se hvor stresset han blir når han finner ut at et stort tre med lange grener er falt tvers over veien? Kan du se hvor mørkt det blir når han stopper sykkelen og dermed dynamoen?

Det ser ikke særlig lett ut, gjør det vel? Å løfte sykkelen, og å skrive over treet, og samtidig å snurre på forhjulet for å få litt lys?

Er det rart vi gjerne ville hatt flere fergeruter til Tangen, Øyas hovedstad?

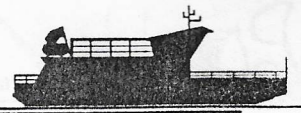
Alby Gård

ligger ennå stille og forlatt. Walther Norsveen sier på telefonen at ennå er ingenting avgjort med hensyn på nye leietakere.

2. Desember

tente vi juletreet. Bjørkene sto tunge av rimfrost og på den mørke himmelhvelvingen hang en knivskarp månesigd og funkende stjerner. To menneskeringer gikk rundt treet og sang.

Etterpå var det varm gløgg og små pepperkaker til store og små.

Landbrukseiendommer

Eieform (BAI)

I landbruket blir sameie sett på som en uheldig eierform. I dag blir neppe oppretting av nye sameier tillatt.

Ett unntak er sameie mellom samboere dersom det opprettes kontrakt om plikt til oppløsning av sameiet i de tilfelle brudd i sambo-forholdet.

Det er en mager trøst for oss som håper at en av Nøtterøy's større gårder igjen skal komme på

(Fortsettelse fra side 1. "Southern Actor")

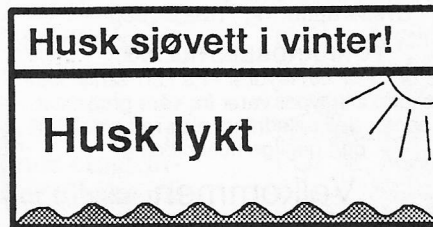
Om våren når båtene var ventet hjem en av dagene.

Et lite maskinrom med en lekker liten dampmaskin og tilhørende kjeler. Damp lysmaskin og damp styremaskin. Smått og nett. Nesten som i ei dokkestue. I et skimmer ser vi chiefen styrte ned fra sin lugar, ned i det hete, fuktige oljeluktende helvete som maskinrommet sikkert kunne være i grov stamperjø. En maskinist skriker ordre til motormannen, alle springer, svetten siler.

Så er det borte. Høstkulden, stillheten og det svake lyset fra en 60 watt Osram kjøpt i Horten tvinger en til å se seg omkring. Maskinrommet virker merkelig velstelt og ryddig i forhold til resten av båten. Spanske bruksanvisninger, ord og uttrykk henger på strategiske steder. Maskinen med tre sylindere ser bra ut, den er visstnok i orden. Vi grøsser litt i den plutselige kjølda og tusler ut. Vi kan høre våre egne skritt og får en følelse av museum.

Noen hvalfangere i Sandefjord kjøpte båten i Spania. Og fikk den tauet hjem. Inn fjorden til Sandefjord ble den nesten båret av entusiastiske hvalfangere og

Veierland-hender, at man gjennom konsesjonspraksis vil søke å redusere antall parthavere i eksisterende sameier og at man på samme måte søker å redusere det totale antall sameier. Det virker likt som for langsiktig.

andre interesserte. Brygga var fullere enn full da Fred Flintstone tauet båten til kai.

Men nå har den altså vært i Horten. Der er skroget sandblåst og malt opp til rekka. Alle bunn og overbordventiler, alle sjøkasser og bunnplugger er overhaldt og satt i stand. Nye anoder ble påsveist og vannlinje med fotmerker påmalt. Propellakslingen ble trukket, ror og pakkboks sjekket og ompakket, tønne og flomlys ble også montert.

Båten er bygget i England i 1950. Den var ett av fire søsterskip, 95 fot lange, og denne fikk navnet "Southern Actor". Den har vært i Salvesens eie en gang i tiden. Salvesen holdt til i Edinburgh, Skottland og Ole Christensen fra Tenvik var skipper og skytter ombord fra 1951-62.

16 mann hadde hyre på denne båten. De reiste sørover i November og var hjemme igjen i begynnelsen av April. Båtene ble gjerne liggende i Syd-Georgia mens mannskapet tok fly eller ble med kokeriet hjem. Hjem til fest og moro i gamlelandet. Hjem til kone og unger, hjem til Veierland.

Mudring i Hvervekilen

Det skjer stadig noe på Veierland. Noe er hyggelig, annet er ikke fullt så hyggelig.

Nå, for eksempel, nå har noen sommergjester i Hvervekilen fått seg nye båter. Det er hyggelig. For å få disse helt inntil hyttebryggene sine, var de nødt til å mudre. Vika er svært grunn fra naturens hånd. Men siden de ikke fikk dumpe mudderet til havs, fant de på å dumpe det på land i stedet.

Det er også hyggelig. Mudderet kan bli til god matjord en gang i fremtiden, hva vet vi? Kommunen trenger sårt til billig fyllmasse på avfallsplassen vår. At de kan ta denne massen herfra er også hyggelig. Det at grunneieren på dumpeplassen kan gjøre som han vil med egen eiendom er også hyggelig.

Det at grunneieren inntil ikke fikk nabovarsel er ikke fullt så hyggelig. At han ikke fikk si sin mening om og ikke fikk komme med ideer og synspunkter før anlegget var halvferdig må bero på en svikt i systemet. Det at kloakkrørene og dreneringen hans også er presset i stykker er heller ikke så hyggelig.

Det at en pen lysning i skogen er blitt borte er heller ikke så hyggelig. Men det at den nå er kommet til nytte og ikke bare til pynt er hyggelig.

Det at området ikke er sikret er heller ikke så hyggelig. Massene er svært løse og en fare for små mennesker og litt større dyr. Det er slett ikke sikkert at det blir så hyggelig å ta ut masse herfra om noen år.

*Skriv i avisa du også.
Hvis du vil får du
låne datamaskin i
redaksjonen.*

Smale stier

En høstlig kveldstur på Veierlands smale veier, gult og rødt løv som blander seg i grusen. Små biter rives fra de nyfalne bladene, forvitres og blir til ny jord, ny kraft.

Den siste regnskuren har gått over i klart, klart måneskinn. Farvene synes så vidt i det bleke kjølige lyset. Bladene blander seg med leire i skogsveiene, naturen kaller på den nye gjødningen. Luften er frisk og kjølig.

Sommergjestene har forlatt oss. Bare i helgene er det ennå folk-somt her ute. Et og annet eldre par er gjerne å se også midt i uken, men de er ikke mange. Hele Øya puster ut, den er litt sliten etter all ståheien. Nå skal den hvile under en hvit dyne frem til neste sommer.

Men først skal den ta til seg den nødvendige næringen. Næringen som gjør sommeren frodig for oss som bor her hele året, og for hytteeierene som kobler av og finner igjen gamle steder, gamle minner.

Og det er gamle minner vi kaller på her. Er det noen som kan huske navn på steder og veier på Veierland? Vegnavn, vil vi forresten ha det? Jo, det vil vi vel.

Som Alby Allé for eksempel. Eller Margareth-stien. Setresvingen. Høres ikke det bra ut? Ragnvaldbakken er jo allerede omtrent offisielt godkjent. Og Anders Gundersen har adresse Jordbærstedet.

Strandpromenaden er foreslått som navn på veien ned til Stranda. Og hva med Store Ringvei som navn på veien rundt ved kirken?

Med navn på steder og veier blir det så mye lettere å finne hjem igjen, etter en Pizzatest. Håper vi.

**VEIERLAND
LANDHANDEL**

033•88 013

Ferskvare • Tørrvare • Frukt • Grønnsaker
Hermetikk • Brød/bakervarer • Øl/mineralvann
Ukeblader

Jernvare • Leker • Toilettartikler • Malerutstyr
Båtutstyr (dregger, bøyer, tau m.m.) • Fiskeredskap

UTKJØRING
På kort varsel bringer vi varer med bil. Kun
15 kr pr. tur.

Gratis utkjøring hver fredag

FORHÅNDSBESTILLING
Du bestiller • Vi leverer • På kort varsel kan
vi skaffe alle typer varer fra våre grossister,
til en spesiell anledning, eller rett og slett til
den daglige husholdning

Velkommen

miljøhåndboka:

En tidel av brannslukningsapparatene på det norske markedet er fylt med haloner. Haloner er en organisk bromforbindelse, og en ti ganger mer effektiv ozon-nedbryter enn selv de mest aggressive av de mer kjente KFK-gassene.

Halongassene utgjør omkring halvparten av det norske bidraget til ødeleggelsen av ozonlaget. De bidrar også til drivhuseffekten.

Heldigvis finnes det rikelig med alternativer til de halonfylte brannslukningsapparatene. Ifølge Direktoratet for brann og eksplosjonsvern er apparater med **karbon-dioksid (CO₂)**, **vann** eller **skum** mer enn gode nok til å slukke branner.

Dessuten er de billigere. Hvis du velger ett apparat av en av disse typene, bidrar du til å redusere utslippene av de aller mest effektive ozonødeleggerne vi kjenner.

Alle brannslukningsapparater er merket med opplysninger om hva de inneholder.

Medlemsmøte på Vellet

Årets siste vel-møte gikk av stabelen i kjent stil 5.12. Styret hadde ingen sakliste å gå etter, men endel kjente og ukjente ting ble likevel drøftet og småpratet om.

O-konsesjonen, eller som det nå skal hete, max-konsesjonen er vel den saken som lager de største bølgene blant medlemmene. Lysten til å diskutere denne saken er tydeligvis til stede nå, og styret har skrevet brev til en del kommuner som allerede har innført regelen. Foreløpig er det bare Tjøme som har gitt svar tilbake, og dette brevet fra ordføreren ble lest opp. Bl.a. skrev O. Gjertsen at innføring av max-konsesjon ikke akkurat var høyres offisielle rikspolitikk, men at det var god og forståelig lokalpolitikk.

Vi venter på uttalelser fra Stokke, Risør, Brunlanes og Kragerø. Velforeningene på Søndre Nøtterøy har også anbefalt kommunen å innføre den nye konsesjongrensen der inne. Fortsettelse følger. (Helt sikkert.)

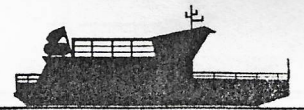
Fergerutene til Tangen var oppe, det hadde vært oppe og det ville bli tatt opp igjen. Det er et uløst problem. Men det kan løse seg om ikke lenge.

Og så kloakken, da. Den kjente og kjære kloakken vår og problemene med denne ble igjen tatt opp. Men det løser seg vel når den nye ordningen trer i kraft fra nyttår, får vi håpe. Ellers mente styret at det var opp til kloakk-kommiteén å ta opp problemer og eventuelle løsninger på disse.

Styret ville videre sende brev til kommunen og fylkeskommunen med henstilling om inngjerding og sikring av den nye mudderbanken nedenfor Jan Ove.

Nøtterøy El-verk har gitt opplysninger om at veglys på Veierland,

(Fortsettelse side 5)

Søren Prest forteller om sitt liv på gamle Veierland — Del 3

Søren Hansen holdt dette kåseriet på Veierland vel i 1978. Kåseriet omhandler hans barndom og oppvekst på Veierland.

Jeg har også en annen opplevelse fra dette røde huset oppe hos Fehn, like ved veien. Jeg vet ikke om noen av dere noen gang har stoppet politiet? Sagt stopp! Men det gjorde jeg. Lensmannen kom kjør-ende. Jeg tenkte på hønene som fór ut i veien. Og jeg kunne ikke se på at lensmannen kom og kjørte over hønene. Derfor stoppet jeg ham. Og den elskverdige lensmannen stoppet med et smil slik at jeg fikk hønene unna. Så var veien ryddet og lensmannen kunne kjøre videre.

Det er sånne ting, sånne hverdagsting som betyr så meget. Jeg vet ikke, har dere noen sånne erindringer? Betyr ikke det meget når vi tenker tilbake på det?

Nuvel. Så vil jeg si litte grann om de sosiale forhold her på Veierland. Vi hadde ingen overklasse. Vi hadde ingen middelklasse. Og vi hadde heller ikke noen underklasse. Alt var likt. Alle var like.

Vi hadde en forskjell. Dere vet at i London er det noe som heter East End og noe som heter West End.

Jeg var fra East End og det var noe ringere enn det å

være fra West End. Altså West End det var Tange og det var Vestgården. Ja, jeg tror kanskje at Krika også nesten måtte regnes til West End. Men vi som bodde på andre siden, vi var fra East End.

Det gledet meg at også de fra West End av og til kom til East End, og det var når det la seg is her i Vestfjorden. Da hadde vi to båter, det var Oscar og Kvikk. Kvikk gikk fra Langvika og kom til vår brygge ved Rønningen og gikk så til Vrengen. Ved bryggen i Vrengen møtte den Oscar som kom fra Hvasser. De som ville tidlig til byen gikk da ombord i Oscar. Men jeg reiste alltid med Kvikk til byen.

Jeg reiste ofte til byen, og nå skal dere høre hvorfor jeg gjorde det. Det var en styrmann på Kvikk. Jeg var vel en tolv år da jeg begynte å styre Kvikk. Ja — kan dere tenke dere en tolv års gammel gutt stå der oppe i styrehuset og styre? Av og til gikk han faktisk ned så jeg ble stående alene i styrehuset. Og det syntes jeg var en veldig betroelse. Gjennom Vrengen — hvis dere reiser på østsiden av Nøtterøy og nærmer dere Tønsberg, inn der hvor det tidligere var en bro som måtte åpnes. Jeg styrte gjennom hele dette. Du verden hvor jeg følte meg.

(Fortsettelse fra side 4. Medlemsmøte)

lå langt inn i fremtiden. De har ikke midler til dette, det har heller ikke kommunen, og dessuten er det 1.5 lypære pr. hode her ute. Inne på land var det bare 0.5. Stakkars dem!

Posthuset kom på kr 213 000.
Byggmesteren fikk kr 162 629.
Rørleggeren kr 22 000.
Graving kr 4 000.
Elektrikeren tok kr 15 600 for det han gjorde for vellet, men skal ha ytterligere kr 23 800 for etterbestillinger gjort av Postverket. Vi håper det ikke blir diskusjon om denne regningen. Diverse frakter er kommet på kr 1 300 og beisen kostet kr 561.

Til slutt ble det fremlagt ønsker fra forskjellige om en mer helhetlig planlegging av fremtiden på Øya. Et slags mål, eller et siktepunkt som kan gjøre de vanlige

tingene mer interessante å arbeide med. Slik at disse blir mer underordnede og kanskje løser seg ved egen hjelp, eller ved at kommunen føler seg mer presset til å ta stilling og til å gjøre noe.

Aktiv markedsføring på ymse vis er vel kanskje det vi trenger først mente de fleste. Og en ørliten brain-storm der og da ga også idéer til å bygge videre på. Dette vil det bli snakket mer om på neste møte. Still opp.

Den Svarte Grinda

Visste du at det spøker i steinporten ved Lappegård?

Vi vet ikke om noen har bakgrunns materialet som tilhører, men flere sier det er tilfelle.

Særlig hester reagerer sterkt og blir nervøse når de skal gjennom porten. De blir gjerne trassige og steiler lett. Ofte setter de seg helt på bakbeina.

Som Karin Bang sier, så kan det ha vært en slakteplass på de fine flate hyllene like ved veien. Dyr kjenner gjerne dette på seg, ser det ut til.

Det hører også med til historien at for et par generasjoner siden ruslet et ungt ektepar med ei lita tulle denne veien. Og den lille jenta ble på samme måten livredd i akkurat denne porten. Merkelig.

Det lyser fra Lappegård

Igjen lyser det fra Lappegård i høstmørket. En ny ung mann jogger på veiene og et nytt fjæs er å treffe i butikken. Redaksjonen er nysjerrig.

Vi blir vist rundt i Lappegårds fire bygninger av Tore Brøyn, ±30 år og student. Familien har

SVANENE I ALBYKILEN

Fra Harald Christensen, mangeårig hytteeier nord på Øya, har vi fått et svært hyggelig brev. Blant annet med tips om mulige annonsører. Det er vi svært glade for. Ingen i denne redaksjonen kan nemlig fordra å selge akk så nødvendige annonser.

Harald Christensen har tatt fler bilder av svanene i Albykilen, og opplyser at det ved besøk den 29. august ble observert kun 4 gjenværende unger. Den 5. kan selvfølgelig ha tatt en tur på egen hånd men mest trolig er den gått tapt. Naturen er hard og sparer ikke svake individer.

Herr Christensen vil samtidig gjerne vite når svaneungene mister sin gråbrune fjædrakt. Til det kan vi opplyse at først i det andre leveåret, sommeren og høsten neste år altså, vil de fire være helt hvite.

I milde vintre kan svaner sees i fjordene her. Vi ser at ungene bytter en og annen grå fjær mot en hvit i tiden mot vinteren og like over. Men de er ennå ganske gråbrune i isløsningen. Så forsvinner mange av ungene. De hekker ikke før i to, tre årsalderen, og tar seg vel en tur enten innover i landet, eller nedover i Europa. Kanskje på språkreise, kanskje på inter-rail? I allefall er det vondt å si noe eksakt om tidspunktet for fjærskiftet. Sommeren og høsten året etter er det mest presise vi kan si.

eid stedet siden en gang på 1970 tallet, og de fleste kjenner sikkert Tore og hans pårørende, men siden noe tydeligvis foregår tar vi denne turen innom.

I bislaget er gulvet rent. På tross av det leirete føret. Skurebøtta og kosten står i hjørnet klar til bruk. Huset virker forbausende ryddig til et ungarshjem å være. Bare på arbeidsbordet ligger en stor stabel bøker. Og like bortenfor en til. Håndskrevne ark og notater, skrivesaker, fler bøker. Og bordet er stort. En datamaskin står i kroken ved vinduet. Rommet preges av arbeid.

Tore Brøyn studerer det norske språket. Han har et stort arbeid på gang, en såkalt hovedoppgave. Det vil si at Tore må studere et spesiallemne innen faget i ett års tid for så å skrive en avhandling, en bok av ganske anséelig format, om dette emnet. Gjenstanden for Tores studier er alle brevene Alexander Kielland skrev til sine venner, kollegaer og forretningsforbindelser i sin tid. Disse brevene er utgitt i fire bøker og

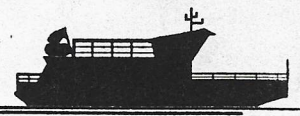
Tore studerer både mannen bak brevene, hans sprog og det uttrykket brevene gir av tiden han levde i. På denne måten kan han gi sitt bidrag til å løsne på hemmeligheten bak brevskrivningens kunst. Samtidig gir han sitt bidrag til vedlikehold og utvikling av det norske språket.

Tore håper å bli ferdig ved jule-tider. Han kom i august og har hatt fine arbeidsforhold på Lappegård. De ser litt ensomme ut, de gule lysene fra skogkanten, men han liker det best slik. Dessuten kan han ta seg en tur til hovedstaden når ensomhetsfølelsen griper sterkt i hjerteroten. Forsiktige pubrunder og det sosiale aspektet ved disse er en viktig brikke i en bygutts liv.

For å ha noe å leve av i studietiden har han påtatt seg å redigere et tidsskrift for ordblinde, Dyslektikeren. Dette er et arbeid han trives med og godt kunne tenke seg et yrke innen, hvis det gis muligheter, i fremtiden. Lønnen i lokalavisen vår var desverre ikke særlig fristende for én med

studiegjeld til et stykke opp på haken. Ellers vitner hans omtale av stedet Lappegård og Øya generellt om ekte hengivenhet. Han har mange gode minner fra oppveksten og Veierlendinger. Vi tror Tore Brøyn vil bli å treffe her ute med jevne mellomrom i årene som kommer. Og det er hyggelig.

Ny Kommuneplan for Nøtterø

Utkastet til den langsiktige kommuneplanen er gjennom styret i vellet kommet oss i hende. Vi vil, etter fattig evne forsøke å gjengi de sakene som angår Øya. Mange av setningene er tatt ut av sine kapitler, men ikke ut av sin sammenheng. Vi håper å vekke din nysjerrighet.

Utkastet er ute til høring. Det er nå vi skal komme med kommentarer og tillegg. Dette gjelder kommunens plan for fremtiden vår, her på Veierland. Kommunen har brukt mye tid og penger på å få den så god og riktig som mulig, ett og ett halvt år har det tatt. Planen skal gjelde i årene 1990 til 2002 hvis den blir vedtatt. Fylkesplanen er tatt med i beregningen, og derigjennom statens. Slik at ingenting skal gå på tvers av andre, større planer.

Når det gjelder forurensningen av fjordene gjennom frie utslipp av kloakk, har staten pålegg om å redusere disse med 50% innen 1995. Dette vil koste mange penger og legge beslag på mye av kommunens kapasitet i de nærmeste årene. I ett avsnitt står det at "på Veierland er det behov for en mer helhetlig vurdering av utslipp fra boliger og hytter både mht. forurensningsbelastninger og framtidige avløpsløsninger." Hva nå det kan bety.

Enten må det bety at det skal lempes litt på rensekravene for nye boliger her ute. Ellers må det bety at det ikke skal bygges nye boliger før et større renseanlegg er bygget. Setningen synes noe uklar, så her er det rom for flere tolkninger. Burde styret i vellet be om en presisering, slik at det blir klarere?

Neste setning: "Dumping av mudringsmasser i skjærgården må gjøres til gjenstand for nærmere konsekvensvurderinger." Forsto du den? Noen plan kan det ikke kalles.

Ellers nevnes det at fyllplassen på Lofterød vil ha kapasitet til å ta imot søppel kun 8-10 år inn i fremtiden. Hvis ikke det satses mer på gjenvinning og separering av avfallet.

I kapitlet om *overordnet mål for arealbruken* kan vi lese at kommunens utbyggingsoppgaver skal løses ved minst mulig forbruk av arealer. Hovedtrekkene i utmarksarealene og gjenværende strandområder skal sikres for naturlig biologisk produksjon, og som friluft- og rekreasjonsområder for befolkningen. Hovedtrekkene i kulturlandskapet, særegne bygningsmiljøer, dyrket og dyrkbar mark skal også vernes. "Arealøkonomisering med klar avgrensning av tettsteder mot dyrket mark og utmarksarealer, samt samling av naturinngrepene." Denne setningen betyr muligens kun bygging i boligfelt, i praksis.

"Nedbygging av produktive jord- og skogbruksarealer bør unngås. Spredt boligbygging i typiske landbrukstrøk bør unngås. Det avsettes buffersoner mellom utbyggingsområder og tilstøtende jordbruksarealer."

"Skog på øyene og de ytre deler av fastlandet bør vurderes som kystverneskog (Skoglovens § 32)."

"I planperioden tar kommunen sikte på å sikre følgende områder som er inntatt i arealdelen til kommuneplanen: Rønningen, Jutodden og Hvervodden."

Neste punkt: Når det gjelder renovasjonen må vi regne med å måtte betale det den egentlig koster kommunen i ettertid.

"Det anbefales fra fylket at befolkningsøkningen i kommunene øst for E-18 ikke overstiger 0,3 - 0,5% i året." (For oss vil det si en tilvekst på i underkant av 0,8 personer pr. år. Eller en ny familie hvert 5. år. Det er vel i underkant av det vi håpet på.)

"Spredt boligbygging bør ikke tillates. Ut ifra et ønske om å bevare mest mulig av de sammenhengende naturområdene som gjenstår. En slik boligbygging medfører problemer for veianlegg, trafikksikring, avløp, elevtransport m.v."

(Fortsettelse side 8)

Høstluft

Så er det høst, da. Skikkelig innevær. Regn og vind om hverandre. Det er ordentlig koselig å sitte under et lys og lese litt. Og å se opp bare når de verste stormkulene rister huset, rister som for å vise makt. Puste lettet ut når det synes som om bygningen vil bli stående en stund til. I alle fall til neste vindbyge. Man får lyst til å si takk.

Det er fint å gå langs strendene på sydsiden av Øya etter et slikt ruskevær. Mang en skatt kan ha drevet i land. Spennende souvernirer fra land på den andre siden av det store havet. Kanskje en og annen plastspade til toåringen, en brukbar bøtte, melkekartonger med utenlandsk skrift. Kanskje til og med en båt som har slitt fortøyningene et sted. Frisk luft og salt sjø. Man går gjerne igjennom sommerens opplevelser mens man rusler slik i havkanten sammen med ungene.

Var det Høstdronningen som sa at ordet var takk? Det var visst det. Og hun har vel egentlig rett. Når høsten kommer rydder vi inn det naturen og livet har gitt oss i løpet av det siste året. Både av mat og av minner. Og vi sier takk.

Det er fint å kunne gjøre en venn en tjeneste mot dette ene ordet, takk. Ikke mer, ikke noe annet. Kun et rettskaffent blikk og ordet takk. Ferdig med det, ikke en hel masse forklaringer, løfter eller snakke om priser og penger. Kanskje det krever mer av tjenerens mottaker enn av giveren. Ingen vil stå i gjeld til noen, hvis det kan unngås. Og det er en god regel.

Men ordet takk er ofte et bedre oppgjør enn mye annet. Men det krever som sagt at vi husker ordet, og at vi kan gi det.

Et av de beste minnene fra dette siste året var gå like bak Krika Blæseri i 17. mai toget. Noen få Veierlendinger som liker å spille, og som gjør det. De går ikke helt i takt. De spiller ikke helt rent heller. Men de spiller. Til glede for oss andre.

Og vi krever ikke perfektjonisme. Vi liker det ikke heller, ikke når det er så nært.

Det er fint å se to av dem leie en tredje, en blind. En blind som også liker å spille til et 17. mai tog. Og som gjør det. Som kan gjøre det fordi de andre tar hensyn og hjelper til. Slik at vi andre får glede oss over musikk den store dagen. Man får lyst til å si takk.

Det er fint å bo et sted der det er lov å være amatør.

Strømbrudd, husbond og akkevitt

Min bedre halvdel, som er så glad i iskald akkevitt – rett fra fryseren, fekk store problemer her ein dag.

Strømmen hadde vært borte i fleire timer og den lille fryseren i kjøleskapet hadde begynt å tine. Da strømmen hadde kommet tilbake og "typen" skulle kose seg litt med ein skvett så hadde jo flaska fryse fast.

Panikken var stor og spontan. Fleire ting blei prøvd med stor forsiktighet. Flaska kunne jo knuses.

Men som den oppfinnsomme mann han er, så har han råd for alt.

Han fór ut på badet etter hårføneren, og...

Ja, resten er jo klart.

Eit par minutter seinare kom ein strålende fyr inn i go'stolen mede både flaske og glass. Kvelden var redda.

Og moralen? Bedre å vera hårløs enn rådløs.

(Fortsettelse fra side 7.
Kommuneplanen)

Andre boligtyper enn eneboliger, livsløpsboliger og annet, vil bli prioritert i kommunen. Det vil også legges mer vekt på en harmonisk tilpasning til det eksisterende bygningsmiljøet. Det ventes et økende sosialt boligbyggingsbehov i planperioden. 35-40 boenheter i året. (For funksjonshemmede, eldre og andre grupper som gjennom kommunalt ansvar skal tilbys bolig.)

Kommunen ønsker å begrense boligbyggingen til ca. 80 nye boenheter pr. år. Det vil si 40 til sosialt formål og 40 til eneboliger/livsløpsboliger. (Fler livsløpsboliger, da disse inneholder begge boligtypene.)

"Det er i planperioden ikke ønskelig med ny fritidsbebyggelse i noen del av kommunen. I enkelte mindre områder er det en kombinasjon av bolighus og fritidsbebyggelse. Kommunen ønsker en utvikling mot fastboende i slike områder. I arealdelen fremgår det enkelte områder med fritidsbebyggelse der godkjenning for bruksendring til helårsboliger vil bli gitt når de tekniske anlegg er tilfredsstillende. (Den siste setningen gjelder ikke noe sted på Veierland.) Innenfor enkelte avgrensede strandområder vil det av hensyn til offentlige friluft- og miljøinteresser være ønskelig i fremtiden å fjerne eksisterende fritidsbebyggelse. Slike områder som i arealdelen er båndlagt som fremtidige friområder. (Gjelder ikke oss.)

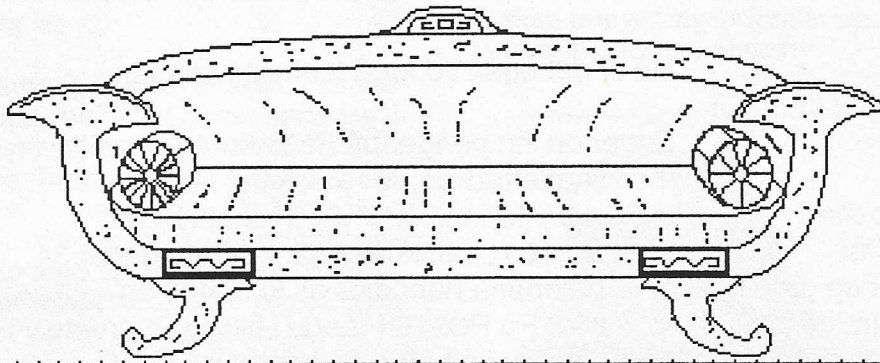
Spredt boligbygging bør unngås med unntak av indre områder av Veierland i henhold til utfyllende bestemmelser til arealdelen. (Disse sier at det kan bygges hus på nesten hele Veierland. Med unntak av de lange oddene mot syd. Og med det forbehold at lover og forskrifter ellers kan tilfredstilles. Se kartet.)

Dette ser da ikke verst ut, gjør det vel? Vi får se om den godkjennes.

Møbeltapetséring

Jeg stopper opp og trekker om møbler
Ring Kari-Anne, tlf. 85896 eller 88014

Veierlandsnissene

Folket på indre Veierland. Halvt underjordiske og halvt jordiske. (red. 2)

Veierland er en underlig øy. Går du ute en stille høst eller vinternatt synes du plutselig du hører sang og fløytespill. Det er så kraftig og klart at du vil nynne melodien i årevis. Alikevel, når du stopper for og lytte er der bare suset fra granskogen. Du vil aldri være sikker på at du noengang hørte noen ting. Du begynner å gå igjen, og er det høst så rasler det i fargerikt løv rundt dine føtter, men bak raslingen hører du et fint klokkespill, du stopper. Bare suset er der.

En vinternatt en time eller to inne i den nye dagen går du kanskje med en god venn langt inne i armkroken. De eneste lydene er langtrukne knirk fra frostkald snø som presses til halvis under støvlsålene. Da ser dere plutselig tre nesten nakne barn som springer over veien knappe 30 meter foran dere. Badet i et underlig rosarødt lys. Så tydelige i den kullsvarte natten. Alikevel så uvirkelige at da dere 30 sekunder senere står der synet var, ikke vet om dere så eller ikke så.

Slik er det. Vi vet, men vi vet ikke.

Allerede første vinteren på Veierland opplevde jeg disse drømmeaktige vesnene fra en verden vi sjelden sanser. Jeg følte hver gang at de var av det gode. Det var aldri noe skremmende, aldri noe ondt i luften når de åpenbarte seg for en eller flere av mine sanser.

I fjor opplevde jeg dansen for første gang. På en rydning i det dypeste av Veierland. På et sted ingen jordisk er å finne etter midnatt lille julaften.

Jeg vet ikke hvorfor akkurat jeg ble invitert. Kanskje fordi vi har satt ut grøt på julaften siden vi flyttet inn i stua på Veierland? Grøten er alltid borte neste morgen. Kanskje ble det meg fordi jeg synger når jeg går alene om natten? Kanskje fordi jeg skriver små kjærlighetsdikt som jeg henger på de største furutrærne i skogen? Godt skjult slik at ingen med vanlige sanser kan finne dem.

Men invitert ble jeg, tror jeg.

I alle fall. Lille julaften hadde jeg vært ute og levert et juletre hos en nabo på østsiden. Til gjengjeld hadde jeg fått smake hjemmebrygget øl og ferske kaker. Jeg var blid og mett da jeg på vei hjem hørte melodien jeg hadde hørt så mange ganger før. Jeg stoppet ikke denne gangen. Jeg visste at stemmene stoppet om jeg stoppet.

Da plutselig står de der. Foran meg på veien. Det er mørkt, men jeg ser dem helt tydelig. Det er som sneen glitrer rundt dem slik at jeg skal se dem.

Jeg stopper. De er der fortsatt, sangen er der fortsatt, musikken er der. Tre stykker. To gamle menn med langt hvitt sjegg og en meget ung og meget vakker pike. Alle sommerkledd. Hånd i hånd synger de sin underlige sang:

*Om natten er mennesket lite og gudene har sin makt
Om dagen vil mennesket vite av hvem og av hva det er skapt*

Sangen stopper. Den unge piken slipper de to gamle. Tar tre, fire skritt mot meg og stopper. Hun ser meg rett inn i øynene. Slik står vi lenge. En av de gamle sier noe. Hun snur seg og den gamle kommer frem tar hennes hånd og sier:

"Du er av fysikkens rike, prøv ikke å forstå. Ingen av din ætt vil noengang lære åndens rike å kjenne før de selv er deri".

Jeg forsto ikke. Ikke da og ikke nå. Jeg bare fulgte dem. Stien vi gikk var opplyst av glitrende sne. Merkelig fenomen i måneløs natt.

Noen minutter senere så jeg skimmet av et bål mellom hvitrimede trestammer. Et øyeblikk senere var vi midt oppe i dansen. Jeg stoppet. Man vet når man er gal. Jeg er gal.

Mer enn 20 dansende, sommerkledd skikkelser. Unge

(Fortsettelse side 11)

Julegaver:

Skaffer julegavene deg hodebry?
På POSTEN har vi flotte årssett i frimerker til både over og under hundrelappen.

Vi selger også årets familiespill, "Moro med Norge" som utgis av Norges Håndballforbund. Dette er spillet som underholder og gir masse nye kunnskaper om vårt langstrakte og mangfoldige land. Julens morsomste investering, kun kr. 189.- Anbefales!

Pakker:

Hva med pakkene du skulle ha sendt? Mangler du emballasje også? POSTEN ordner det meste! Ikke vent for lenge; kom innom og forhør deg om innpakning, priser, fristelser m.v.

Fordelaktig konto:

Nå er det også tid for å tenke på skatten.

Setter du inn penger på SMS-konto (sparing med skattefradrag) før årsskiftet får du skatte-reduksjon på inntil kr. 1.000 i skatteklasse 1 og kr. 2.000 i skatteklasse 2. For deg under 34 år er beløpene henholdsvis kr. 2.400 og kr. 4.800. På POSTEN får du i tillegg 9% rente på inntil kr. 100.000 på kontoen.

Har du råd til å la være?

Stikk innom på POSTEN eller slå på tråden.
Åpningstider: kl. 10⁰⁰ - 11³⁰ og kl. 13³⁰ - 14³⁰
på hverdager. Lørdager kl. 10⁰⁰ - 11³⁰.

Telefon 88101.

**Veierland postkontor benytter anledningen til å ønske alle
Veierlendinger og alle sommergjester en riktig God Jul og et
begivenhetsrikt Nytt År!**

posten

Tre Muntre Herrer

Julen nærmet seg med raske skritt og vårt statlige utsalgs ansatte hadde selvfølgelig funnet det for godt å streike. De Tre Muntre Herrer fant det derfor strengt nødvendig å måtte stikke en tur til Strømstad for å berge juledrammen.

Ikke for sin egen del selvsagt, men de tilhørende Tre Hustruer var så ille forlibte i Aquavitt. Så mest for deres skyld la de nevnte herrene i vei. De fikk ha fjorden helt for seg selv etter det de kunne se, men tollerspøkelset ved Hvaler hang som vanlig over dem

Det var god bær, men snøen hadde lagt seg og det bet litt i nesa. Og da den ene av herrene, midt ute i Oslofjorden, skulle rulle seg en røyk, gikk det ikke bedre enn

at den ene votten hans ble tatt av et vindkast og slengt overbord.

Kapteinen fant at en tur til broderlandet uten passende håndbekledning i denne kulden bare kunne la seg gjennomføre med store lidelser. Mannskapets ve og vel er som kjent nøye sammenhengende med skipets effektivitet. Den gode kapteinen la derfor straks roret over, gikk over stag og returnerte mot votten. Den stakkars matrosen ble spurt om vottens omtrentlige posisjon, men denne var så forvirret at dette hadde han slett ikke tenkt på.

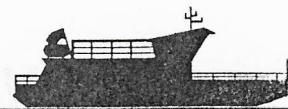
Kapteinen fant det straks på sin plass å måtte gi den gode matros en aldri så liten leksjon om hvordan og hvorfor man

bør følge et bestemt handlingsmønster når man mister noe overbord i grov sjø.

Nå, se der er den, sa kapteinen etter skjenneprekenen. Votten fløt høyt og elegant på en bølgekam til allmenn beskuelse.

Den forvirrede matrosen følte seg tydeligvis noe urettferdig behandlet og ville vel forsvere seg det beste han kunne. I alle fall utbrøt han: "Ja men hvordan kan du være så sikker på at det er den, da?"

**Annonsér i
Veierlendingen**

(Fortsettelse fra side 9. Veierlandsnissene)

og gamle om hverandre. Finnes engler ser de slik ut sa jeg høyt til meg selv. Dette resultererte bare i undertrykt knising fra tre 8 - 9 års jenter som var nær nok til å høre hva jeg sa.

Plutselig stoppet dansen. Det var stille, men i det fjerne hørte jeg dombjeller. Plassen var tom. Alle som hadde deltatt i dansen sto nå inne blandt trærne. Da hørte jeg prusting og knirk ifra seletøy og ned mellom trærne kom, ja du tror selvfølgelig ikke på det, men det var en slede trukket av syv reinsdyr. Det første hadde en lysende rød snute.

Noen av de kraftigste mennene løftet en enorm sekk med pakker i julepapir ut av sleden mens andre forsynte den trinne kusken med varm te og niste for den videre reisen. Reinsdyrene fikk høy med lav. Det luktet stramt av dampende dyr. Kusken slo et par slag med svepen i luften, reinsdyrene rykket i dragene, sleden skled noen meter bortover for så å lette. Dette er jo nesten utrolig tenkte jeg.

Da jeg igjen så meg rundt var jeg alene i skogen trodde jeg. Alene i stummende mørke. Men en varm hånd fant min. Kom sa det.

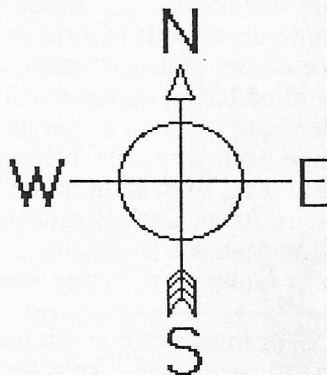
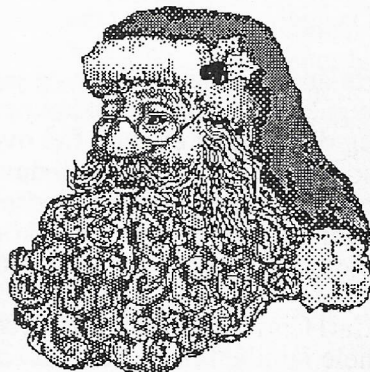
Nå går jeg igjen på veien. Det eneste bevis jeg har på at jeg har opplevet et eller annet er varmen fra et ennå fuktig kyss på høyre kinn. Aldri om jeg skal vaske det kinnet.

Og aldri skal jeg glemme avskjedsordet: "Dere trodde

vel ikke han kunne rekke alle på en kveld — alene".

Og jeg som egentlig aldri har forstått hvorfor eplet faller til marken trenger ingen forklaring på hvorfor sleden kunne fly.

— God jul —

Øyas Altmuligmann

Snekring, Muring, Maling, Sveising, Hytteettersyn, Gjerdemontéring, Båtskyss, Traktorskyss, Mooringer, Trefelling, Bryggemontéring. Kort sagt alt mulig til rimelige priser. Kjører lastebil til Oslo 1-2 ganger i uka. Har ekstra kapasitet til f. eks. jolle, møbler eller materialer. Laster inntil 7 tonn eller 25 m³.

Tlf. Tangen: 88134
Mobiltlf.: 094-59261

God Jul - Godt Nytt År!

Hilsen Svein Pedersen

Null-konsesjon Der konsesjonsfriheten settes ut av funksjon (BAI)

I enkelte områder hvor der er fare for at boligeiendommer kjøpes som sommerhus innføres null-konsesjon. Det vil si at konsesjonsfriheten for eiendommer på under 5 (2) mål settes ut av funksjon.

Det er likevel konsesjonsfrihet i disse områdene dersom boligene som kjøpes skal benyttes som helårsbolig. Ved slike konsesjonsfrie kjøp må den nye eieren undertegne en erklæring om at han/hun skal bebo eiendommen.

Dette er den ordningen Veierlendene ved folkeavstemning (53 stemmer for null-konsesjon og 37 stemmer mot) i sin tid gikk inn for og som styret i Veierland Vel hele tiden har arbeidet for.

Det er redaksjonens oppfatning at det i de fleste kommunale og fylkeskommunale etater er bred enighet om at null-konsesjon er det middel som må tas i bruk om vi skal sikre Veierland's bosetting. Kommune- styret har imidlertid ikke vært av samme oppfatning.

Voksne er barn som er blitt stormannsgale

Lutefisken tilbake til havet

Når kom de første sommergjestene til Veierland?

(Ved Odd Harald Christensen.)

Grosserer Carl Christensen, født 1881 - død 1953, skrev i sine siste leveår noen erindringer fra barndommen. Han forteller bl.a. at hans far hadde en kutter, "Arne" som om vinteren var på land i Filipstad Baatforening. Som gutt var han med sin far til Risør til en kapseilas, og det må ha vært omkring 1890. Han fortsetter:

"Paa hjemturen til Veierland hvor vi dengang bodde paa Alby nedre hos Davidsen, husker jeg at ved indløbet til Vestfjorden maatte vi kuvende. Schaller's baat "Gimle" (en kutter i følge fra kapseiladsen i Risør) blev da løftet næsten helt op av vandet saadan blaaste det.

Paa Veierland oplevde vi meget. En gang skulle Arne (en eldre bror) og jeg ride hestene paa Øvre Alby, henholdsvis "Ranen" - en liten nordfjordhest og "Borken" en sto bustede hest - Arne paa den første og jeg på den anden - ned til havnen. Paa veien derhen møtte vi far som gikk paa kraakejagt.

Han skjøt av geværet sit saa hestene blev skremt og satte avgaarde i vild galop. Baade Arne og jeg

holdt oss paa hesteryggen, men Arne hadde vanskelig for at gaa efterpaa da "Ranen" var saa skarp i ryggen.

En anden gang sat Arne og jeg i regnkapper paa en møkkakjærre og det var lagt en tynd fjel over som sæte. Denne røk i en dump og begge to faldt ned i gjødselen. Mor var nok betuttet da vi kom hjem og begge to maatte i badet."

Carl Christensen skriver videre at hele familien pluss hunden Karo ble stuet ombord i "Arne" og at kutteren seilte fra Christiania til Veierland. Alle guttene var i arbeid på båten, og det var 5 brødre dengang og noen år utover. Familien besto av Carl Christensen senior og frue, samt barna Thorstein, Arne, Carl, Birger og Ivar samt søsteren Borghild. En yngre bror Gunnar var neppe med.

Det er interessant at allerede for 100 år siden seilte hele familier fra hovedstaden til ferie på Veierland. Det pussige er at da vi kjøpte vår tomt i 1956 av fru Emma Hobæk ante jeg ikke at min far hadde feriert der i sin barndom, og kanskje besøkt nettopp vår strand på nord.

Et samboerforhold

Mitt inntrykk av en datamaskin

Etter et halvt års samliv har det gått opp for meg hva en slik hokus pokus maskin egentlig er.

Det er tre deler, ett TV apparat, en kassettpiller og en plate med skrivemaskinknotter. I kassettpilleren er det en sprekk. Der stikker man inn en kasett, eller en diskett som det heter på fagspråket. Ser ut som en liten grammofonplate. På denne har noen lure mennesker spilt inn et program, enten et skrivemaskinprogram, da virker maskinen som en skrivemaskin, eller et regneprogram, da virker den som en kalkulator. Du kan også dytte inn spill eller tegneprogrammer, eller adresselisteprogrammer. Og maskinen fungerer som bestilt.

Det man gjør med maskinen ved hjelp av tastaturet kommer frem på TV apparatet. Det blir samtidig liggende i hukommelsen. Og på TV'n kan man forandre, rette eller tegne ting. Når man så er sånn passe fornøyd kan man spille dette inn på en tom diskett. Da er det lagret for fremtiden. Og det er dette som kanskje er mest verdifullt med data. Man kan lagre mye på svært liten plass. Og man kan lett finne det frem igjen for forandringer, eller bare lesing.

Idékveld i redaksjonen Ikke bare for journalister (red. 2)

Vi innbyr til idé- og hyggekvelder i redaksjonen. I første omgang 2 kvelder. Onsdagene 3-1-90 og 10-1-90 kl. 1900 hos Iversen på Båsløkka. Vi regner med at det vil vanke litt kaffe og slikt.

Har du lyst så kommer du. Vi vil vise litt av produksjonsprosessen fra idé, via tekstforfating og figurutvikling til ferdig avis.

Vi håper dessuten på gode Veierlandshistorier til neste nummer. Du kan (om du vil) skrive historien selv med litt hjelp av oss. Vi håper etterhvert at disse kveldene skal avlaste oss i redaksjonen litt.

Og tror du data er komplisert, mystisk eller skummelt vil du rusle hjem minst én erfaring rikere og kanskje blir du fast medarbeider.